

Výrok

Článek 16 odst. 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS musí být vykládán v tom smyslu, že

- pro účely nabytí práva trvalého pobytu na základě čl. 16 odst. 1 směrnice 2004/38 musí být zohledněn nepřetržitý pobyt po dobu pěti let, uskutečněný před datem provedení této směrnice, tedy 30. dubna 2006, v souladu s předpisy práva Unie předcházejícími tomuto datu, a
- nepřítomnost v hostitelském členském státě nepřesahující dva po sobě jdoucí roky, ke které došlo před 30. dubnem 2006 a jež následovala po nepřetržitém legálním pobytu po dobu pěti let uskutečněném před tímto datem, nemůže mít nepříznivý dopad na nabytí práva trvalého pobytu na základě uvedeného čl. 16 odst. 1.

(¹) Úř. věst. C 153, 4.7.2009.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 5. října 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Administrativen sad Sofia-grad — Bulharsko) — Georgi Ivanov Elchinov v. Natsionalna zdravnoosiguritelna kasa

(Věc C-173/09) (¹)

(„Sociální zabezpečení — Volný pohyb služeb — Zdravotní pojištění — Nemocniční péče poskytnutá v jiném členském státě — Předchozí povolení — Podmínky použití čl. 22 odst. 2 druhého pododstavce nařízení (EHS) č. 1408/71 — Způsoby, jakými se účastníkovi zdravotního pojištění hradí výdaje na nemocniční péči vynaložené v jiném členském státě — Povinnost soudu nižšího stupně respektovat pokyny soudu vyššího stupně“)

(2010/C 328/09)

Jednací jazyk: bulharština

Předkládající soud

Administrativen sad Sofia-grad

Účastníci původního řízení

Žalobce: Georgi Ivanov Elchinov

Žalovaná: Natsionalna zdravnoosiguritelna kasa

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Administrativen sad Sofia-grad — Výklad článku 49 Smlouvy o ES a čl. 22 odst. 1 písm. c) a odst. 2 druhého pododstavce nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. L 149, s. 2), ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. L 28, s. 1) — Zdravotní pojištění — Odmítnutí příslušné vnitrostátní instituce povolit výdaje financované z jejího rozpočtu (formulář E 112) za účelem získání účinnější lékařské péče v jiném členském státě, než je členský stát bydliště pojištěného pacienta — Domněnka nezbytné souvislosti mezi tímto financováním a existencí tohoto druhu léčeni v tuzemsku — Pojem „léčení, které dotyčné osobě nemůže být poskytnuto v členském státě bydliště“ — Způsoby povolení financování a režim použitelný na úhradu vynaložených výdajů — Povinnost nižšího vnitrostátního soudu respektovat výkladové pokyny soudu vyššího stupně, o nichž se domnívá, že jsou v rozporu s právem Společenství

Výrok

- 1) Právo Unie brání tomu, aby vnitrostátní soud, kterému přísluší rozhodnout v návaznosti na vrácení věci soudem vyššího stupně, který rozhodoval v rámci kasačního opravného prostředku, byl v souladu s vnitrostátním procesním právem vázán právními posouzeními soudu vyššího stupně, jestliže se s ohledem na výklad, který požadoval od Soudního dvora, domnívá, že uvedená posouzení nejsou v souladu s právem Unie.
- 2) Článek 49 ES a článek 22 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1992/2006 ze dne 18. prosince 2006, brání právní úpravě členského státu vykládané v tom smyslu, že ve všech případech vylučuje náhradu výdajů na nemocniční péči poskytnutou bez předchozího povolení v jiném členském státě.
- 3) Pokud jde o péči, která nemůže být poskytnuta v členském státě, na jehož území má účastník zdravotního pojištění bydliště, čl. 22 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 1408/71, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením č. 118/97, ve znění nařízení č. 1992/2006, musí být vykládán v tom smyslu, že povolení požadované podle odstavce 1 písm. c) bodu i) téhož článku nelze odmítnout:

— jestliže v případě, kdy jsou výkony stanovené vnitrostátními právními předpisy uvedeny na seznamu, který sice použitý způsob léčeni výslovně a přesně neuvádí, ale definuje druhy léčeni hrazené příslušnou institucí, je prokázáno podle obvyklých výkladových zásad a v návaznosti na přezkum založený na objektivních a nediskriminačních kritériích, který zohledňuje všechny relevantní lékařské poznatky a dostupné vědecké údaje, že tento způsob léčeni odpovídá druhům léčeni uvedeným na tomto seznamu, a

— jestliže alternativní léčeni vykazující stejný stupeň účinnosti nelze poskytnout v přiměřené době v členském státě, na jehož území má účastník zdravotního pojištění bydliště.

Tentýž článek brání tomu, aby vnitrostátní orgány, které se mají vyjádřit k žádosti o předchozí povolení, při použití tohoto ustanovení uplatnily domněnku, že nemocniční péče, která nemůže být poskytnuta v členském státě, na jehož území má účastník zdravotního pojištění bydliště, není uvedena mezi výkony, jejichž úhradu stanoví právní předpisy tohoto státu, a naopak že nemocniční péče uvedená mezi těmito výkony může být poskytována v uvedeném členském státě.

- 4) Jestliže je prokázáno, že odmítnutí vydat povolení požadované na základě čl. 22 odst. 1 písm. c) bodu i) nařízení č. 1408/71, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením č. 118/97, ve znění nařízení č. 1992/2006, nebylo opodstatněné, zatímco poskytování nemocniční péče bylo ukončeno a s ní související výdaje již účastník zdravotního pojištění vynaložil, vnitrostátní soud musí příslušné instituci podle vnitrostátních procesních pravidel uložit povinnost nahradit uvedenému účastníkovi zdravotního pojištění částku, kterou by příslušná instituce běžně uhradila, kdyby bylo povolení řádně vydáno.

Uvedená částka je rovna částce určené podle ustanovení právních předpisů, kterým podléhá instituce členského státu, na jehož území byla nemocniční péče poskytnuta. Pokud je tato částka nižší než částka, která by vyplývala z použití právních předpisů platných v členském státě bydliště v případě hospitalizace v posledně uvedeném členském státě, musí krom toho příslušná instituce účastníkovi zdravotního pojištění poskytnout doplňkovou náhradu odpovídající rozdílu mezi těmito dvěma částkami, a to v mezích skutečně vynaložených výdajů.

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 7. října 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Naczelny Sąd Administracyjny — Polská republika) — Kronospan Mielec sp. z o.o. v. Dyrektor Izby Skarbowej w Rzeszowie

(Věc C-222/09) ⁽¹⁾

(„Šestá směrnice o DPH — Článek 9 odst. 2 písm. c) a e) — Služby výzkumu a vývoje, které jsou poskytovány technikou — Určení místa poskytování služeb“)

(2010/C 328/10)

Jednací jazyk: polština

Předkládající soud

Naczelny Sąd Administracyjny

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Kronospan Mielec sp. z o.o.

Žalovaný: Dyrektor Izby Skarbowej w Rzeszowie

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Naczelny Sąd Administracyjny — Výklad čl. 9 odst. 2 písm. c) první odrážky a písm. e) třetí odrážky směrnice 77/388/EHS: Šestá směrnice Rady ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1), jakož i čl. 52 písm. a), a čl. 56 odst. 1 písm. c) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 347, s. 1) — Určení místa rozhodného pro vznik daňové povinnosti — Služby ve výzkumu a vývoji poskytované osobě povinné k dani usazené v Evropském společenství, ale mimo členský stát, ve kterém byly služby skutečně poskytnuty — Zařazení těchto služeb buď mezi „vědecké činnosti“ nebo mezi „služby techniků“

Výrok

Poskytování služeb, o něž se jedná ve věci v původním řízení, jež spočívá v provádění výzkumných a vývojových prací v oblasti životního prostředí a technologie, uskutečňované techniky usazenými v jednom členském státě na objednávku a ve prospěch osoby, které jsou služby poskytovány, usazené v jiném členském státě, musí být považovány za „poskytování služeb techniků“ ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 180, 1.8.2009.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 220, 12.9.2009.